

Nézz át rajta. Túl a termen nyílt mezők,
odébb szeles szikla kínál helyel,
nyers szagot fúj feléd.
Nézlek. Eloldoz a víz.
Éjjel a nyílt tengeren arra ébredsz,
menthetetlenül megszomjaztál.

Villányi László

Szenvedelmes

Minden tekintetben fölöttébb szófukar,
így aztán könyvek garmadáját olvastatja
velem, hátha rábukkanok egy elfeledett
szóra, amit beépíthet valamelyik versébe,
például odatolom elé egy cetlin: szenvedelmes,
és máris fölcsillan a szeme, majd megrémül,
nehogy szenvedőt jelentsen, persze nekem kell
utánanézni, nincs az értelmező kéziszótárban,
se a *Magyar szókincstárban*, s mikor mutatom
a Czuczor-Fogarásiban, hogy szenvedélyesre
gondoljon, valósággal elolvad, eszébe se jusson
magára vonatkoztatni, figyelmeztetem azonnal,
legyen visszafogott, szaván ne fogja valaki.

Szép

Képtelenek vagyunk ellenállni a szépségnek,
ebben kétségtelenül egy húron pendülünk,
hajdan hangos szóval figyelmeztettük egymást,
aztán egyre halkabban, maradt a mutogatás,
majd az is elmaradt, elég volt, ha oldalba
böktük a másikat vagy fejünkkel jeleztünk,
néhány évtized múltán csak szemünk villant,
nem múlt el nap, hogy ne tobzódtunk volna
a szépségben, ő persze ezek töredékét se
tudta megírni, ha sügni próbáltam, letorkollt,
egyszer, egyetlenegyszer néztem másfelé, s máris
versének végére biggyesztette: no, szépen vagyunk.

Élek

Kicséréltem egy szót valamelyik versében,
igen, néha vakmerővé válik az ember,
aztán hetekig retteg, vadakat álmodik,
folyton vártam, dühében felráz éjjélkor,
ordítva számon kéri merészségem miéért,
kíméletlenül kioktat a költészet mibenlétéről,
amihez én nem érhetek föl, egy szó erejéig se,
de hiába gyöttrődtem, elismerően bólogatott,
sőt arra célzott, ha úgy érzi, hiányzik egy sor,
s az ő fantáziája csődöt mond, én segíthetnék,
itt szakítottam félbe, erről ne is ábrándozzon,
ne nézzen bolondnak, elég, hogy helyette élek.

